

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: ■■■, s. r. o., se sídlem ■■■, právně zastoupeného JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem, se sídlem 1. máje 535/50, Liberec III – Jeřáb, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2013 č. j. 10212/13/5000-14305-706986**,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 4. 2013, č. j. 10212/13/5000-14305-706986, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla změněna rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou (dále jen „finanční úřad“ nebo „správce daně“) ze dne 15. 10. 2012, č. j. 134220/12/187913507080, č. j. 134222/12/187913507080, č. j. 134224/12/187913507080, č. j. 134226/12/187913507080, č. j. 134227/12/187913507080, č. j. 134228/12/187913507080, č. j. 134230/12/187913507080, č. j. 134233/12/187913507080, v části týkající se bankovního spojení, v ostatním zůstal výrok odvoláním napadených rozhodnutí beze změny. Jedná se o dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2009, leden 2010, únor 2010, duben 2010, květen 2010, srpen 2010, září 2010 a říjen 2010. Kromě doměřené daně byla dodatečnými platebními výměry žalobci současně uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně.

Žalobce v žalobě především namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když finanční úřad zahájil daňovou kontrolu, aniž by dodržel postup předvídaný v § 87 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalobci nebyly

sděleny důvody daňové kontroly, ani její rozsah. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu žalobce tvrdí, že daňovou kontrolu lze zahájit pouze při existenci konkrétních pochybností, či podezření, že daňovým subjektem původně přiznaná a správcem daně vyměřená daň je nižší, než by měla být. Pokud by správce daně mohl provádět daňovou kontrolu kdykoli a bezdůvodně u libovolných subjektů, resp. v případech, kdy sám uzná za vhodné a takříkajíc na zkoušku, šlo by o realizaci svévole. Žalobce dále uvádí, že finanční úřad více jak půl roku po zahájení daňové kontroly konstatoval, že zahájením daňové kontroly současně zahájil i doměřovací řízení ve věci daně z příjmů právnických osob podle zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů. Protokol o zahájení daňové kontroly však zahájení doměřovacího řízení, jeho rozsah ani předmět nezmiňuje. Žalobce konečně namítá, že se žalovaný nevypořádal s žalobcem navrženými důkazy. Žalobce navrhoval důkaz výpovědí svědků, pracovníků, kteří se podíleli na realizaci prací. Finanční úřad však důkaz těmito svědeckými výpověďmi neprovedl, a to zřejmě jen proto, že se jedná o osoby ukrajinské národnosti bez bližší specifikace. Žalobce také nesouhlasí s tvrzením, že důkazní břemeno leží v tomto případě na něm. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl shodné skutečnosti, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že předpokladem pro provedení daňové kontroly není existence konkrétních pochybností o dani tvrzené daňovým subjektem, jako je tomu u postupu k odstranění pochybností. Žalobce vychází z dnes již překonaných závěrů Ústavního soudu obsažených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008. Daňová kontrola byla zahájena dne 14. 3. 2012 protokolem o zahájení daňové kontroly, ve kterém je uvedeno, že předmětem daňové kontroly je daň z příjmů právnických osob za rok 2009 a 2010 a daň z přidané hodnoty za březen 2009, červenec 2009, září 2009, prosinec 2009, leden 2010, únor 2010, duben 2010, květen 2010, srpen 2010, září 2010 a říjen 2010. Z takto provedeného vymezení dle žalovaného vyplývá jak předmět, tak rozsah daňové kontroly. Jednalo se o komplexní daňovou kontrolu, tj. daňovou kontrolu v neomezeném rozsahu, mimo jiné na dani z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období. Dojde-li správce daně na základě daňové kontroly k závěru, že kontrolovaný daňový subjekt nesplnil řádně své daňové povinnosti, je oprávněn v takovém případě vydat rozhodnutí, kterými daňového subjektu dodatečně jeho daňovou povinnost doměří. Z toho tedy vyplývá, že úkony správce daně, které činí v rámci daňové kontroly, mohou vyústit v dodatečné doměření daně. Povinnost správce daně zakotvenou v § 91 daňového řádu nelze posuzovat z čistě formalistického hlediska, tedy že určitý úkon musí obsahovat výslovně odkaz na toto ustanovení a výslovně slova, že se tímto zahajuje doměřovací řízení. Z obsahu spisového materiálu, logického sledu jednotlivých úkonů správce daně a logiky věci lze dle názoru žalovaného dospět k názoru o zahájení doměřovacího řízení ve věci daně z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období dne 14. 3. 2012, současně se zahájením daňové kontroly. Nezpochybnitelně pak zahájení doměřovacího řízení ve věci daně z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období došlo dne 21. 8. 2012, kdy žalobci byla tato skutečnost oznámena. Závěrem žalovaný konstatoval, že pokud jde o námitku ohledně neprovedení výslechů svědků, je třeba uvést, že z žádného dokumentu obsaženého ve spisovém materiálu nevyplývá, že by žalobce v průběhu daňového řízení navrhl výslech svědků, pracovníků podílejících se na prováděných úklidových pracích. Žalovaný proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta a žalobci nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 14. 3. 2012 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010 a na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2009, červenec 2009, září 2009, prosinec 2009, leden 2010, únor 2010, duben 2010, květen 2010, srpen 2010, září 2010 a říjen 2010.

V průběhu daňové kontroly bylo zjištěno, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně dle daňových dokladů, na kterých byla jako dodavatel uvedena obchodní společnost ■■■, s.r.o., předmětem plnění byly úklidové práce. Jednalo se o následující daňové doklady: daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění ■■■, základ daně 41 320 Kč, DPH 7 850,80 Kč), daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění ■■■, základ daně 39 100 Kč, DPH 7 820 Kč), daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění ■■■, základ daně 48 350 Kč, DPH 9 670 Kč), daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění ■■■, základ daně 51 600 Kč, DPH 10 320 Kč), daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění 31. 5. 2010, základ daně 79 985 Kč, DPH 15 997 Kč), daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění ■■■, základ daně 123 450 Kč, DPH 24 690 Kč), daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění ■■■, základ daně 121 110 Kč, DPH 24 222 Kč), daňový doklad č. ■■■ (datum uskutečnění zdanitelného plnění ■■■, základ daně 60 250 Kč, DPH 12 050 Kč).

Správci daně vznikly pochybnosti o přijetí zdanitelných plnění podle výše uvedených daňových dokladů, tj. i o tom, zda nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, uplatňovaný na základě těchto daňových dokladů, byl uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen zákon o „dani z přidané hodnoty“). Výzvou k prokázání skutečností ze dne 16. 4. 2012 proto žalobce vyzval k prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty deklarovaný předmětnými fakturami a k doložení souvisejících dokladů a informací. Žalobce reagoval vyjádřeními, ve kterých uvedl seznam osob, podílejících se na úklidových pracích, seznam odběratelů, u nichž byly práce prováděny, a na příkladu jednoho odběratele popsal, jak konkrétně probíhala spolupráce s odběrateli.

Správce daně od České správy sociálního zabezpečení zjistil, že společnost ■■■ je u Pražské správy sociálního zabezpečení, územní pracoviště II. registrovaná od 4. 1. 2010 a od tohoto dne zaměstnávala pouze jednoho zaměstnance, který však na seznamu, který žalobce předal správci daně, nefiguroval.

Při místním šetření u jednoho z odběratelů žalobce, společnosti ■■■ o., nebylo zjištěno nic, co by prokazovalo, že práce deklarované shora uvedenými daňovými doklady provedla firma ■■■.

Dne 21. 8. 2012 seznámil správce daně žalobce s výsledkem kontrolního zjištění. Konstatoval, že v průběhu daňové kontroly žalobce nepředložil relevantní důkazní prostředky, které by prokázaly, že k přijetí zdanitelných plnění došlo tak, jak je uvedeno na shora uvedených daňových dokladech, tj. neprokázal, že uvedené práce skutečně provedl deklarovaný dodavatel, společnost ■■■, a nebyl prokázán ani rozsah takto přijatých služeb. Tím neprokázal oprávněno uplatněného nároku na odpočet daně ve smyslu

§ 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve výši dle shora uvedených daňových dokladů. Dne 4. 10. 2012 pak byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole.

Na základě výsledků daňové kontroly byla žalobce dodatečnými platebními výměry finančního úřadu doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2009, leden 2010, únor 2010, duben 2010, květen 2010, srpen 2010, září 2010 a říjen 2010. Proti těmto dodatečným platebním výměrům se žalobce odvolal.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný především zdůraznil, že otázku, zda je nutné při zahájení daňové kontroly, aby správce daně sdělil daňovému subjektu důvod jejího zahájení, opakovaně řešil Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009-46, rozsudek ze dne 3. 12. 200, č. j. 2 Aps 2/2009-52, rozsudek ze dne 22. 12. 2009 č. j. 1 Afs 84/2009-90, dále rozsudek ze dne 19. 3. 2010 č. j. 5 Aps 2/2010-54) i Ústavní soud (viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011 sp. zn. Pl. ÚS-st.33/11), které tak překonaly žalobcem zmiňovaný nálezný Ústavního soudu. Zahájení daňové kontroly, seznámení žalobce s výsledky kontrolních zjištění a projednání zprávy o daňové kontrole bylo v souladu s daňovým řádem a konstantní judikaturou. Správce daně prověřoval správné stanovení daní, poté co mu vznikly konkrétní pochybnosti, s nimiž žalobce seznámil. V rámci daňové kontroly byly žalobcem předloženy daňové doklady a povinná evidence. Bylo zjištěno, že žalobce uplatňuje odpočet daně z daňových dokladů, na kterých je jako dodavatel uvedena společnost [REDAKCE]. Doložené daňové doklady neobsahovaly konkrétní předmět plnění, rozpis provedených prací, nebyl z nich zřejmý konkrétní rozsah vykonávané práce, ani které osoby tyto práce vykonaly. Proto správce daně vydal výzvu k prokázání skutečností, v níž vyzval žalobce, aby u těchto přijatých daňových dokladů prokázal a doložil, kdy a kde byly fakturované práce prováděny, jejich rozsah podle druhů práce a jednotlivých pracovníků, kdo práci zadával a přebíral, aby objasnil, kdo za objednatele prováděl průběžnou kontrolu kvality. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by správce daně postupoval vůči žalobci nepřiměřeně, požadoval pouze prokázat faktické uskutečnění předmětných plnění. Správce daně v daňovém řízení vyhodnotil veškeré žalobcem předložené důkazní prostředky, provedl vlastní dokazování a dal žalobci možnost, vyjádřit se k výsledkům kontrolních zjištění, popř. navrhnout další důkazy. Žalobce využil svého práva a k výsledkům kontroly se vyjádřil, nepředložil však, ani nenavrhнул, žádné důkazní prostředky, které by odstranily pochybnosti správce daně, a to ani v následně podaném odvolání. Správce daně nezpochybňoval, že práce byly provedeny, ale žádný z předložených důkazních prostředků neprokázal, že k faktickému uskutečnění přijatých zdanitelných plnění došlo tak, jak je uvedeno na předložených dokladech. Nebylo prokázáno, že osoby uvedené na seznamu předloženém daňovým subjektem, mají cokoliv společného se společností [REDAKCE], dodavatelem uvedeným na dokladech. Tvzení daňového subjektu o tom, že práce provedl tento dodavatel, nebylo prokázáno ani žádným jiným způsobem. Zároveň nebyl prokázán ani rozsah prováděných prací ve smyslu přijatého zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele [REDAKCE]. Nebyla tedy prokázána oprávněnost výše nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, v návaznosti na podmínky stanovené v § 73 odst. 1 téhož zákona.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán,

vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

K projednání podané žaloby bylo nařízeno ústní jednání, při němž oba účastníci setrvali na svých závěrech vyjádřených v písemných podáních.

Žalobce se domníval, že mu měly být sděleny konkrétní důvody pro zahájení daňové kontroly. Přitom poukazoval na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1837/07. Ústavní soud tímto nálezem zvrátil ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž správce daně nemusel disponovat konkrétními důvody pro zahájení daňové kontroly. Správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu s názorem Ústavního soudu nesouhlasily a s poukazem na jiné prostředky ochrany daňových subjektů před svévolným uplatňováním daňové kontroly, jimiž se Ústavní soud v citovaném nálezu nezabýval, vyzvaly Ústavní soud k přehodnocení jeho závěrů (srov. rozsudek čj. 8 Afs 46/2009-46, publikovaný pod č. 1983/2010 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Aps 2/2009-52, publikovaný pod č. 2000/2010 Sb. NSS).

Ústavní soud tuto výzvu přijal a ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11 se odchýlil od právního názoru uvedeného v nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07. Podle většiny pléna *“omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly správcem daně je nutno posuzovat z hlediska principu přiměřenosti v každém konkrétním případě tak, aby byl vyloučen svévolný postup správce daně (jako např. šikanózní postup zvolený ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07 – viz výše). Za takovýto postup však nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu“*. Z toho vyplývá, že pro shledání, že daňová kontrola byla zahájena nezákonně, nepostačuje pouhý nedostatek důvodů jejího zahájení, nýbrž zde musí být další okolnosti nasvědčující svévolnému či šikanóznímu postupu správce daně. To podporují i odlišná stanoviska ústavních soudců Duchoně, Wagnerové a Holländera (který jako příklady uvádí opakovanou daňovou kontrolu bez nových skutečností či důvodů nebo provádění daňové kontroly ve dnech státních svátků). Jen v takovém případě je zahájení daňové kontroly bez uvedení důvodů nezákonné a porušující informační sebeurčení daňového subjektu.

V projednávané věci soud takové okolnosti neshledal a žalobce je ani netvrdil. Daňovou kontrolu u žalobce správce daně zahájil dne 14. 3. 2012, o čemž sepsal protokol. Předmětem kontroly byla dle protokolu daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010 a na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2009, červenec 2009, září 2009, prosinec 2009, leden 2010, únor 2010, duben 2010, květen 2010, srpen 2010, září 2010 a říjen 2010. Správce daně tedy vyrozuměl žalobce o tom, že se daňová kontrola provádí, jaké období bude podléhat kontrole i jakých daní se kontrola týká. Žalobci byla následně dne 16. 4. 2012 zaslána výzva k prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty deklarovaný fakturami od společnosti [REDAKCE]. Výzva správce daně byla zcela konkrétní a žalobci umožňovala prokázat skutečnosti, jež uváděl v daňových tvrzeních.

Pokud žalobce tvrdí, že správce daně i žalovaný pominuly jeho návrhy na výsledcích pracovníků, kteří se měli podílet na realizaci úklidových prací, soud pouze konstatuje, že ze správního spisu nezjistil, že by takový návrh v průběhu správního řízení ze strany žalobce

zazněl. Správce daně sice od žalobce obdržel seznam osob, které se měli na realizaci prací podílet, žalobce však neprokázal, že by tyto osoby měly nějaký vztah ke společnosti ■■■ a o tom, že by navrhoval jejich výslech, není ve spise záznam.

K námitce týkající se okamžiku zahájení doměřovacího řízení soud konstatuje, že doměřit daň z moci úřední lze pouze na základě zprávy o daňové kontrole (srov. § 143 odst. 3 daňového řádu). Daňová kontrola byla v projednávaném případě v souladu se zákonem zahájena dne 14. 3. 2012. Dojde-li správce daně na základě daňové kontroly k závěru, že kontrolovaný daňový subjekt nesplnil řádně své daňové povinnosti, je oprávněn vydat rozhodnutí, kterým daňovému subjektu dodatečně jeho daňovou povinnost doměří. Z § 91 odst. 1 ve spojení s § 143 odst. 3 daňového řádu tak dle soudu nevyplývá nezbytnost formálně deklarovat zahájení doměřovacího řízení. Samostatné oznámení o zahájení doměřovacího řízení by navíc nemohlo mít vliv na veřejná subjektivní práva žalobce.

V závěru žaloby žalobce pouze velmi obecně, bez bližší argumentace, zpochybňuje rozložení důkazního břemene v daném případě. Otázku rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně upravuje § 92 daňového řádu. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu je povinen prokázat skutečnosti, k jejichž prokázání je správcem vyzván, při splnění zde uvedených podmínek. Správce daně pak dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Otázku rozložení důkazního břemene v daňovém řízení také opakovaně řešil Nejvyšší správní soud, přehledně ji shrnul např. v rozsudku ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, (všechny cit. rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), v němž odkázal na rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83, podle kterého má daňový subjekt povinnost prokázat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí, a to s odkazem na nálezh Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/95 ze dne 24. 4. 1996, <http://nalus.usoud.cz/>). Nejvyšší správní soud také zmínil, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (s odkazem na rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, nebo rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Dále zdůraznil, že existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, však sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (s odkazem na rozsudek ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, obdobně rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99).

Podle Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124: „*Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb [§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu]. Nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Správce daně tedy musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti*

o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví [shora citované rozsudky č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86; nebo obdobně nález sp. zn. II. ÚS 232/02 ze dne 29. 10. 2002 (N 134/28 SbNU 143), <http://nalus.usoud.cz/>]. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsáným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. shora citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, shodně též rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, resp. ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 - 100).“

Důkazy, které žalobce předložil k prokázání svého nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z jím deklarovaného přijetí zdanitelného plnění (smlouva o poskytování úklidových služeb a prací a faktury) jsou důkazem formální povahy, které mohou v obecné rovině obstát pouze za situace, že obchodní případ proběhl tak, jak je na dokladech deklarováno. Žalovaný správně konstatoval, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad s faktickým stavem. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07; <http://nalus.usoud.cz>). Prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak bylo uvedeno na předložených dokladech, se však žalobci v projednávaném případě nepodařilo.

Lze tak uzavřít s tím, že žalobcovy námitky nebyly uznány důvodnými a žaloba byla zamítnuta podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Dle § 60 odst. 7 s. ř. s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, který požadoval úhradu nákladů cestovného a stravného pověřeného zaměstnance v celkové výši 4 593 Kč. Důvodem hodným zvláštního zřetele pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému lze ve věcech správního soudnictví spatřovat i ve skutečnosti, že žalovaný je významným orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí na soudě je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 28. května 2014

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu